

Arrest

nr. 51 039 van 10 november 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VAN DEN BROEKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 1 december 2008 het Rijk binnen en diende op 10 november 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 10 juni 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Sri Lankaanse nationaliteit te beschikken, tot de Tamil-bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit Chunnakam in het district Jaffna. Op 1 december 2008 diende u hier een eerste asielaanvraag in. Op 3 maart 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van uw toenmalige recente herkomst uit het noorden of het oosten van Sri Lanka en van uw directe vluchtaanleiding. Op 23 maart 2009 diende u tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

(RVV). Op 3 juni 2009 velde de RVV een arrest waarbij u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. U keerde vervolgens niet naar Sri Lanka terug. Op 10 november 2009 diende u een tweede asielaanvraag in op basis van dezelfde asielmotieven. Als nieuwe elementen brengt u aan: een verklaring van de "Justice of Peace", drie elektriciteitsrekeningen, vier enveloppes, acht Belgische medische attesten en vier cd-roms betreffende uw medische toestand. Hiermee roept u medische problemen in. Verder legt u één medisch attest uit Sri Lanka dd. 5/08/2009 neer. Intussen zou u van uw echtgenoot het nieuws hebben ontvangen dat hij is vrijgekomen.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend. U brengt immers onvoldoende nieuwe elementen aan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw recente herkomst uit het noorden of het oosten van Sri Lanka en van uw directe vluchtaanleiding te herstellen. De verklaring van de "Justice of Peace" dateert van 23/06/2009, dus van ruime tijd na de weigeringsbeslissing van het CGVS en werd dus opgesteld ter wille van het verdere verloop van de asielprocedure. In het licht van de eerdere vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw recente herkomst uit het noorden of het oosten van Sri Lanka dient over dit document tevens te worden opgemerkt dat het niet duidelijk is op welke basis uw zogenaamde verblijf in Chunnakam tot 01/09/2008 werd vastgesteld. Bovendien verklaarde u dat de schoonbroer van uw tante dit attest ging ophalen en dat het werd opgemaakt op basis van de identiteitskaarten en de geboortecertificaten (CGVS p. 2). U legt uw originele identiteitskaart echter nog steeds niet neer en van uw geboortecertificaat werd al tijdens uw eerste asielprocedure aangetoond dat het geen bewijs vormt van uw toenmalige recente herkomst uit het noorden of oosten van Sri Lanka. De elektriciteitsrekeningen op naam van uw vader vormen geen begin van bewijs dat u daar in de betreffende periode persoonlijk effectief verbleef. Het medisch attest uit Sri Lanka, gedateerd 05/08/2009 dat stelt dat u bij een dokter in Chunnakam in behandeling was van 27/05/2008 tot 30/07/2008 werd eveneens ruime tijd na de weigeringsbeslissing van het CGVS en werd dus opgesteld ter wille van uw tweede asielaanvraag. Bovendien toont dit attest niet aan dat, behalve eventueel tijdens de erin vermelde periode, u effectief in Chunnakam verbleef. Bovendien kan, in het licht van de eerdere vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw toenmalige recente herkomst uit het noorden van Sri Lanka, sterk worden betwijfeld of dit attest u terecht werd uitgereikt. De enveloppen tonen louter aan dat uw vader post ontvangt uit Sri Lanka.

De Belgische medische attesten en de cd-roms betreffen uw medische problemen. Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Daarnaast dient te worden vermeld dat aan uw vader Kasi Kanagaratanam (OV n° 6.357.741), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, eveneens de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw toenmalige recente herkomst uit het noorden of het oosten van Sri Lanka en van uw directe vluchtaanleiding nog steeds niet hersteld zijn, dient het CGVS vast te stellen dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van

het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de *‘Schending van artikelen 2 en 3 van “Wet Motivering Bestuurshandelingen”*.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. In een tweede middel roept verzoekster de *“Schending van de regels van evenredigheid”* in en voert zij aan dat *“Een zekere twijfel/onzekerheid van verweerder omtrent de basis waarop de verklaring van de Justice of Peace is gesteund, dat met een negatieve beslissing door verweerder – en aldus een verwijdering van het grondgebied – wordt gesanctioneerd zonder een afweging te maken tussen de gevolgen van de verwijdering, kan niet als evenredig worden beschouwd”*.

2.3.1. Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan echter niet worden weerhouden nu de beslissing geenszins in wanverhouding staat tot de motieven waarop ze is gebaseerd en de gevolgen van de beslissing evenmin in wanverhouding staan met het doel van de beslissing die de commissaris-generaal op basis van zijn wettelijke bevoegdheden heeft genomen. Overigens wordt de verklaring van de ‘justice of peace’ niet ondersteund door overtuigende, geloofwaardige verklaringen van verzoekster en is een kandidaat-vluchteling verantwoordelijk voor de documenten die hij voorlegt in het kader van de asielprocedure. De Raad wenst te benadrukken dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet)) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van de vreemdelingenwet) en dat in casu, na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

2.3.2. Het tweede middel is ongegrond

2.4. Verzoekster beroept zich in een derde middel op de *“Schending van het redelijkheidsbeginsel”* en stelt dat *“verweerder misbruik van haar discretionaire bevoegdheid”* maakt.

2.4.1. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.

2.4.2. Het derde middel is ongegrond.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. In een vierde middel beroept verzoeker zich op een *“Schending van de invulling van het begrip “vluchteling” van artikel 1 a van het Verdrag van Genève”*.

3.2. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in. Ze volhardt in de asielmotieven aangebracht in het kader van haar eerste asielaanvraag en beweert dat haar echtgenoot intussen werd vrijgelaten. Als

nieuwe elementen legde verzoekster een verklaring van de 'justice of peace', de identiteitskaart van haar vader, drie elektriciteitsrekeningen, vier enveloppen, een Sri Lankaans medisch attest, Belgische medische documenten en cd-roms betreffende haar medische toestand voor.

3.3. Te dezen is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd de beslissingen genomen in het kader van verzoeksters vroegere asielaanvragen te herbeoordelen in onderhavig beroep, daar deze door de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen aangevochten dienden te worden. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is aldus beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten. In het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd haar asielrelaas bedrieglijk bevonden. Verzoekster, noch haar vader maakten hun recente afkomst uit het noorden en oosten van Sri Lanka aannemelijk, haar verklaringen waren onduidelijk en strijdig met die van haar vader evenals met de objectieve informatie in het administratieve dossier en de neergelegde documenten.

3.4. Verzoekster legt nog steeds geen origineel identiteitsdocument voor waardoor haar voorgehouden identiteit niet bewezen is en ze niet voldoet aan haar plicht tot medewerking te meer ze wel aantoonde documenten te kunnen verkrijgen uit Sri Lanka. Ze legt immers een verklaring van de 'justice of peace' voor om haar recente herkomst uit Chunnakam te bewijzen en stelt in het verzoekschrift dat het document *"zonder omwegen bevestigt dat verzoeker tot 1 september 2008 te Chunnakam verbleef"*. Deze persoonlijke getuigenis kan niet overtuigen nu ze niet ondersteund wordt door overtuigende, geloofwaardige verklaringen en verzoekster en haar vader niet in staat zijn om eenduidig aan te geven op voorlegging van welke documenten de verklaring werd opgesteld. Geenszins kan verzoekster gevolgd worden waar ze stelt dat *"de basis waarop het verblijf in Chunnakam is vastgesteld, is namelijk in casu compleet irrelevant"* en dat *"De onduidelijkheid van deze zogenaamde basis waarop verzoeker zijn verblijf had in Chunnakam impliceert evenwel niet automatisch de ongeloofwaardigheid van het verblijf van verzoeker"*. Immers verzoekster is verantwoordelijk voor de documenten die zij in het kader van haar asielaanvraag voorlegt en zij dient zich bijgevolg te vergewissen van hun deugdelijkheid. Haar toelichting dat *"Kennissen van verzoeker hebben immers op basis van de geboorteakte en de identiteitskaart de identiteit van verzoeker kunnen bewijzen, waarna de Justice of Peace in haar eigen registers het nodige heeft kunnen doen om haar verklaring te funderen"* kan er slechts toe leiden opnieuw te benadrukken dat verzoekster deze identiteitskaart niet voorlegt en uit de geboorteakte, neergelegd in het kader van haar eerste asielaanvraag, blijkt dat verzoekster geboren werd te Kandy op 100 km van Colombo. Aldus maakt verzoekster haar beweringen geenszins aannemelijk en kan opnieuw slechts blijken dat verzoekster buiten Jaffna geboren is en verder in Colombo geregistreerd stond zodat niet redelijk wordt aangetoond waarom verzoekster in de registers van de 'justice of peace' van Chunnakam zou kunnen voorkomen. Verzoeksters problemen in Jaffna zijn niet objectief gegrond en daargelaten het gesolliciteerd karakter van het voorgelegde attest van een 'justice of peace', bevestigen verzoeksters overige documenten slechts haar officiële domicilie in Colombo en niet Chunnakam. De oude identiteitskaart van verzoeksters vader van 1989 kan mogelijk aantonen dat hij eenentwintig jaar geleden geregistreerd stond in Noord-Sri Lanka maar is geen bewijs van zijn verblijf aldaar te meer nu verzoekster geboren is te Kandy en aldus redelijk is te veronderstellen dat haar ouders er toen effectief verbleven.

3.5. De overige documenten, met name de elektriciteitsrekeningen, het bankboekje en de enveloppen, waarvan verzoekster meent dat *"deze elementen vormen immers -op zijn minst- een begin van bewijs en doen minstens een feitelijk vermoeden van verblijf (in Chunnakam) ontstaan, hetwelke aan te vullen is met het relaas van verzoeker, alsook met het officiële document van de verklaring van de Justice of Peace"*, kunnen bij gebrek aan overtuigende, geloofwaardige verklaringen niet overtuigen. Aldus vormen ze evenmin het bewijs van verzoeksters persoonlijk recent verblijf in Chunnakam.

3.6. Verzoekster beperkt zich voor het overige tot theoretische beschouwingen aangaande de *"invulling van het begrip vluchteling van artikel 1 a van het Verdrag van Genève"*, wat geenszins afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster roept in een vijfde middel de schending in *“van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”*.

4.2. Verzoekster citeert voorts de relevante Belgische wetgeving en wijst erop dat Het Hof van Justitie (Grote kamer) op 17 februari 2009 verklaarde *“immers voor recht dat artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:*

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;
- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen. Dit is het geval van verzoeker.”

Verzoekster verwijst hierbij naar *“de directe link dewelke verzoeker heeft met haar verdwenen echtgenoot (nu terug terecht)”* en stelt *“zelfs al kan de Raad zich niet vinden in bovenstaande bewering dat het persoonlijke karakter van de vervolging bewezen is, dan nog kan zij niet aan huidige argumentatie onderuit.”*

4.3. Verzoeksters verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (Grote kamer) van 17 februari 2009 inzake de prejudiciële vragen over de betekenis van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie (hierna: de kwalificatierichtlijn) gaat eraan voorbij dat artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, bescherming beoogt te bieden in uitzonderlijke situaties dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Sri Lanka of, in casu naar Jaffna, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Verzoekster toont niet aan dat de actuele situatie in Sri Lanka valt onder de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, noch dat aldaar een dermate hoog niveau van willekeurig geweld bereikt wordt te meer nu niet wordt betwist dat de gewapende strijd in Tamilgebied is beslecht. Noch uit haar verklaringen, noch uit de neergelegde documenten blijkt verzoeksters voorgehouden recent verblijf in het noorden van Sri Lanka alvorens haar vlucht. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in het noorden van Sri Lanka.

4.4. Inzake de situatie in Colombo -waar verzoekster geregistreerd was- erkent het EHRM na nader onderzoek in NA t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (NAV 2008/27) dat deze met de daaraan verbonden toename van mensenrechtenschendingen kan verontrusten. Het EHRM sluit in zijn arrest niet uit dat voor de toepassing van artikel 3 EVRM individualisering in extreme gevallen [eigen benadrukking] van geweld niet steeds noodzakelijk is, maar concludeert anderzijds dat in casu de intensiteit van het geweld niet noopt tot dergelijke conclusie van algemeen risico voor alle Tamils die naar Sri Lanka terugkeren. Het Hof benadrukt in casu de individualiseringsvereiste zodat verzoekster dient aan te tonen aanspraak te kunnen maken op de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.5. Verzoekster steunt zich hiervoor op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en betoogt dat ze *“onlangs haar man reeds verloren [heeft] middels een ontvoering (hoewel opnieuw terecht), net als tal*

van weduwen die momenteel in Sri Lanka wonen. Deze ontvoeringen en moordpartijen zijn dermate willekeurig, doch gericht op de etnische Tamilgroepering, dat ook verzoeker de nodige gronden heeft aangetoond dat zij recht heeft op de subsidiaire bescherming". Dit laatste berust op loutere beweringen. Immers verzoekster toont geen verblijf aan in het noorden en oosten van Sri Lanka zodat naargelang haar verklaringen, de verdwijning of ontvoering of moord van haar echtgenoot en de gevolgen hiervan voor haarzelf, feitelijke grondslag missen. Zoals werd gesteld in het arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (RvV 3 juni 2009, nr. 28 314) kan haar onbekendheid met essentiële, ingrijpende gebeurtenissen uit de dagelijkse realiteit er slechts op wijzen dat ze niet in Jaffna woonde of verbleef. Aldus zijn de aangebrachte vervolgingsfeiten die daaruit zijn afgeleid -waaronder deze over haar man- niet gegrond. Haar dubbelzinnigheid over de situatie van haar echtgenoot haalt de waarachtigheid van haar verklaringen verder onderuit. Verzoekster voert, voor zover ze effectief nog in Sri Lanka woonde, geen andere moeilijkheden, noch bijzondere aandachtspunten aan die mogelijk op een risico kunnen wijzen. Noch uit verzoeksters verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

5. Het verzoekschrift stelt verder *"Verweerder stelt ten onrechte dat de ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. (...) Verweerder heeft duidelijk geen enkele rekening gehouden met deze documenten en heeft derhalve onvoldoende zorgvuldig gehandeld in haar motivering ten aanzien van dit aspect"*. Vooreerst wenst de Raad op te merken dat verzoekster ten onrechte meent drie medische attesten te hebben voorgelegd, nu uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster acht Belgische attesten en één Sri Lankaans voorlegt. Het Sri Lankaans medisch attest is een louter persoonlijke verklaring van een arts uit Chunnakam dat verzoekster bij hem in behandeling was in 2008, wat bezwaarlijk kan overtuigen nu verzoekster onbekend is met de toenmalige situatie in het noorden van Sri Lanka. Bovendien merkt de commissaris-generaal terecht op dat het stuk gesolliciteerd is en het werd opgesteld na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake verzoeksters eerste asielaanvraag. Verweerder merkt terecht op dat verzoekster nalaat te verduidelijken op welke wijze de documenten haar asielrelaas kunnen onderbouwen. De Belgische documenten attesteren de medische en psychische toestand van verzoekster, maar geenszins een link met haar asielrelaas als met een herkomst uit het noorden van Sri Lanka.

5.1.1. Verzoekster gaat er tevens aan voorbij dat de Raad overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de vreemdelingenwet, niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het CGVS inzake asiel en subsidiaire bescherming, te oordelen over de vraag of verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst, nu verzoekster zelf toegeeft dat ze de medische documenten reeds heeft aangewend *"in het kader van de procedure tot aanvraag van een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet"*.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK